

פרק 68

מימוש עצמי, חלק ג'

הרמינוני לא הרגישה מאוד נחמדה או טובה כעת, כדור חם של כעס בער בתוכה והיא תהתה האם זה דומה לאפלה של הארי (אם כי סביר להניח שזה אפילו לא מתקרב) והיא לא הייתה אמורה להרגיש ככה רק בגלל משחק קטן וטיפשי אבל –

כל הצבא שלה. שני חיילים הביסו את כל הצבא שלה. זה מה שנאמר לה לאחר שהתעוררה.

זה קצת יותר מדי.

"ובכן", אמר פרופסור קווירל. מקרוב, המורה להתגוננות לא נראה בריא כמו שהיה בפעם הקודמת שהייתה במשרדו; עורו נראה חיוור יותר, והוא נע לאט יותר. הבעתו הייתה חמורת סבר כתמיד, מבטו חודר; אצבעותיו תופפו בחדות על שולחנו, טפ-טפ. "אנחש שמבין שלושתכם, רק מר מאלפוי ניחש מדוע קראתי לכם לכאן."

"משהו שקשור לבתים אציליים ועתיקי-יומין?" שאל הארי לצידה, נשמע מבולבל. "לא הפרתי איזה חוק משוגע כשיריתי על דפני, נכון?"

"לא בדיוק", אמר הגבר באירוניה כבדה. "מכיוון שהעלמה גרינגרס לא נעמדה בתנוחת הדו-קרב הנכונה, אין לה הזכות לדרוש ששם הבית שלך יילקח ממך. אם כי מובן שלא הייתי מרשה דו-קרב רשמי. מלחמות לא מכירות בחוקים כאלה." המורה להתגוננות נשען קדימה והניח את סנטרו על ידיו השלובות, כאילו התעייף רק מלשבת זקוף. "גנרל מאלפוי. מדוע קראתי לכם לכאן?"

"גנרל פוטר נגד שנינו זה כבר לא קרב הוגן", אמר דראקו מאלפוי בקול שקט.

"מה?" פלטה הרמינוני. "כמעט ניצחנו אותם, אם דפני לא הייתה מתעלפת –"

"העלמה גרינגרס לא התעלפה עקב תשישות קסם", אמר פרופסור קווירל ביובש. "מר פוטר ירה בגבה קללת שינה בזמן שדעתם של חייליך הייתה מוסחת על ידי המראה של הגנרלית שלהם עפה לתוך קיר. אבל ברכותי בכל מקרה, העלמה גרינגר', על שכמעט הבסת שני לגיוני כאוס עם בסך הכל עשרים וארבעה חיילי אור-שמש."

הדם שבער בלחייה התחמם קלות. "זה – זה היה רק – אם רק הייתי מבינה שהוא לובש שריון –"

פרופסור קווירל הביט בה מעל לאצבעותיו השלובות. "כמובן שהיו דרכים בהן היית יכולה לנצח, העלמה גרינגר'. תמיד ישנן, בכל קרב שהופסד. העולם סביבנו מלא בהזדמנויות למכביר, מתפוצץ מרוב הזדמנויות, מהן כמעט כל האנשים מתעלמים משום שהן דורשות הפרה של הרגל מחשבתית; בכל קרב יש מאות עצמות הפלפאפים המחכות שיושחזו לחינתות. אם היית חושבת לנסות פיניטה אינקנטאטם המוני כברירת מחדל, היית מבטלת את חליפת שריון הקשקשים של מר פוטר ואת כל שאר הדברים שלבש למעט תחתוניו, מה שמוביל אותי להאמין שמר פוטר לא הבין עד הסוף עד כמה היה פגיע. או שהיית יכולה להורות לחייליך להסתער על מר פוטר ומר לונגבוטום ולקחת פיזית את שרביטיהם מידיהם. תגובתו של מר מאלפוי עצמו לא הייתה מה שהייתי מכנה שקולה, אבל לפחות הוא לא התעלם מאלף החלופות שלו." חיוך ציני. "אבל לך, העלמה גרינגר', היה חוסר המזל שבלזכור כיצד להטיל את קללת השיתוק, אז לא חיפשת בזיכרוןך המעולה כדי למצוא תריסר לחשים קלים יותר שהיו עשויים להיות יעילים. ותלית את כל תקוות הצבא שלך בך עצמך, אז הם איבדו את רוח הלחימה שלהם כשנפלת. לאחר מכן הם המשיכו להטיל את קללות השינה חסרות התועלת שלהם, נשלטים על

ידי הרגלי הלחימה להם אומנו, לא מסוגלים לשבור את התבנית כפי שעשה מר מאלפוי. אינני מסוגל להבין מה עובר בתודעתם של אנשים כשהם חוזרים על אותה אסטרטגיה כושלת שוב ושוב, אבל כנראה שזוהי תובנה נדירה להפליא, שניתן לעשות משהו שונה. וכך עוצבת אור-השמש נמחקה על ידי שני חיילים. המורה להתגוננות חיך חיוך חסר שמחה. "ניתן לראות דמיון מסוים לאופן שבו חמישים אוכלי מוות שלטו בכל בריטניה הקסומה, ולאופן שבו שר הקסמים האהוב שלנו נשאר בשלטון."

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נאנח. "עם זאת, העלמה גריינג'ר, נותרת בעינה העובדה שאין זו התבוסה הראשונה מסוג זה שנחלתם. בקרב הקודם, את ומר מאלפוי איחדתם את כוחותיכם, אך עם זאת נלחמתם עד לקיפאון, כך שאת ומר מאלפוי נאלצתם לרדוף אחרי מר פוטר אל הגג. לגיון הכאוס הדגים כעת, פעמיים ברצף, עוצמה צבאית השקולה לשני הצבאות האחרים ביחד. זה לא מותיר לי שום ברירה. גנרל פוטר, אתה תבחר שמונה חיילים מהצבא שלך, כולל לפחות סגן כאוס אחד, שיחולקו בין צבא דרקון ועוצבת אור-השמש.

"מה?" התפרצה שוב הרמיוני, היא העיפה מבט הצידה בגנרלים האחרים וראתה שהארי נראה המום כמוה, בעוד דראקו מאלפוי נראה פשוט מובס.

"גנרל פוטר חזק יותר משניכם ביחד," אמר פרופסור קווירל בדיוק רגוע. "התחרות שלכם נגמרה, הוא ניצח, ובעת הגיע הזמן לאזן מחדש את שלושת הצבאות כדי להציג לו אתגר מיוחד."

"פרופסור קווירל!" אמר הארי. "אני לא –"

"זוהי החלטתי בתור המורה לקסם קרבי בבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות והיא אינה פתוחה לדיון." המילים עדיין היו מדויקות, אבל ההבעה בעיניו של פרופסור קווירל ציננה את דמה של הרמיוני, אף על פי שהוא עדיין הביט בכעס בהארי ולא בה. "ואני חושב שזה חשוד, מר פוטר, שברגע שרצית לבדוד את העלמה גריינג'ר ואת מר מאלפוי ולהכריח אותם לרדוף אחריך לגג, הצלחת להשמיד בדיוק מספיק מכוחם המאוחד כפי שרצית. אכן, זוהי רמת הביצועים לה ציפיתי ממך בתחילת השנה, ואני נרגז לגלות שעצרת בעצמך בשיעורים שלי כל הזמן הזה! ראיתי מה אתה באמת מסוגל לעשות, מר פוטר. אתה הרבה מעבר לרמה שבה מר מאלפוי או העלמה גריינג'ר יכולים להילחם בך ברמה שווה, ולא ארשה לך להעמיד פנים אחרת. זאת אני אומר לך מתוקף תפקידי כמורה שלך: על מנת ללמוד עד למלוא הפוטנציאל שלך, עליך להשקיע את מירב היכולות שלך ולא לעצור את עצמך משום סיבה – במיוחד לא עקב דאגות ילדותיות בנוגע למה שחבריי יחשבו!"

היא עזבה את משרדו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל עם צבא גדול יותר וכבוד מועט יותר, והרגישה לא מעט כמו חרק קטן ועצוב שהרגע נמחץ, וניסתה מאוד מאוד שלא לבכות.

"לא עצרתי בעצמי!" אמר הארי ברגע שעברו את הפנייה הראשונה ממשרדו של פרופסור קווירל, ברגע שדלת העץ נעלמה מאחורי קירות האבן. "לא העמדתי פנים, אף פעם לא נתתי למישהו מכם לנצח!"

היא לא ענתה, לא הייתה מסוגלת לענות, הכל יפרוץ ממנה אם תגיד ולו מילה אחת.

"באמת?" שאל דראקו מאלפוי. גנרל הדרקון עדיין שידר אווירת תבוסה. "משום שקווירל צודק, אתה יודע, זה חשוד שהצלחת להביס כמעט את כולם בצבאות שלנו ברגע שרצית לגרום לנו לרדוף אחריך לגג. ולא אמרת משהו אז, פוטר, בקשר לזה שאנחנו צריכים להביס אותך כשאתה נלחם באמת?"

תחושת הצריבה זחלה במעלה גרונה, וכשתגיע לעיניה היא תפרוץ בבכי, ומרגע זה ואילך היא פשוט תהיה ילדה קטנה ובכיינית בעיני שניהם.

"זה -" אמר קולו של הארי בדחיפות, היא לא הביטה בו אבל קולו נשמע כאילו ראשו פנה לעברה. "זה היה - ניסיתי הרבה יותר חזק בפעם ההיא, הייתה לי סיבה חשובה, הייתי מוכרח, אז השתמשתי במלא תכסיסים ששמרתי - 1 -"

היא תמיד ניסתה הכי חזק, כל פעם.

"- ואני, אני שיחררתי צד בעצמי שלא הייתי משתמש בו בדרך כלל למשהו כמו שיעור התגוננות -"

אז אם היא אי פעם תהיה קרובה לנצח את הארי כשזה באמת ישנה, הוא פשוט ילך לצד האפל שלו וימחץ אותה, זה העניין?

...במובן. היא לא הייתה מסוגלת אפילו להביט להארי בעיניים כשהוא נעשה מפחיד. איך היא חשבה בכלל שתוכל להביס אותו באמת?

המסדרון התפצל, והארי פוטר ודראקו מאלפוי פנו שמאלה לעבר גרם מדרגות שהוביל לקומה השנייה, והיא פנתה ימינה במקום זאת, היא אפילו לא ידעה לאן המעבר הזה מוביל אבל ברגע זה היא העדיפה להיות אבודה בטירה.

"סלח לי, דראקו," אמר קולו של הארי, ואז נשמע קול צעדים מאחוריה.

"עזוב אותי לנפשי," היא אמרה, זה נשמע חריף אבל אז היא נאלצה לסגור את פיה ולחשוק את שפתיה בחוזקה ולעצור את נשימתה כדי למנוע מהכל לפרוץ.

הילד הזה פשוט לא ויתר, ורץ מסביבה ונטע את עצמו לפניה, כי הוא טיפש זה למה, והארי אמר, קולו לחישה גבוהה ונואשת, "אני לא ברחתי כשאת הבסת אותי בכל השיעורים מלבד רכיבה על מטאטאים!"

הוא לא הבין, והוא לעולם לא יבין, הארי פוטר לעולם לא יבין, משום שלא משנה באיזו תחרות יפסיד הוא עדיין יהיה הילד שנשאר בחיים. אם אתה הארי פוטר והרמיוני גריינג'ר הביסה אותך זה אומר שכולם מצפים ממך שתיענה לאתגר, אם את הרמיוני גריינג'ר והארי פוטר הביס אותך זה אומר שאת פשוט אף אחד.

"זה לא הוגן," היא אמרה, קולה רעד אבל היא עדיין לא בכתה, עדיין לא, "אני לא צריכה להילחם בצד האפל שלך, אני רק, אני רק -" אני רק בת שתיים עשרה, זה היה מה שחשבה אז.

"השתמשתי בצד האפל שלי רק פעם אחת וזה היה - כשהייתי מוכרח!"

"אז היום הבסת את כל הצבא שלי פשוט בכך שהיית הארי?" היא עדיין לא בכתה, והיא תהתה איך הפנים שלה נראות עכשיו, אם היא נראית כמו הרמיוני כועסת או עצובה.

"אני -" אמר הארי. קולו נחלש מעט. "אני לא... באמת ציפיתי לנצח, הפעם, אני יודע שאמרתי שאני בלתי מנוצח אבל זה היה רק כדי לנסות להפחיד אותך, באמת חשבתי שנאט אתכם קצת -"

היא החלה ללכת שוב, פשוט עקפה אותו, וכשחלפה לידו של הארי התעוותו כאילו הוא עומד לבכות.

"האם פרופסור קווירל צודק?" נשמעה לחישה גבוהה ונואשת מאחוריה. "אם את ידידה שלי, תמיד אחשוש להיות טוב ממך משום שאני יודע שזה יפגע ברגשותייך? זה לא הוגן, הרמיוני!"

היא שאפה והחזיקה את האוויר ורצה, רגליה מטופפות לאורך האבן מהר ככל שהצליחו, רצה מהר ככל שהעזה בזמן שדברים שוחים בשדה הראייה המטושטש שלה, רצה כדי שאיש לא ישמע אותה, והפעם הארי לא עקב אחריה.

מינרזה בדקה חיבור בשינוי-צורה ליום שני, ובדיוק סימנה מינוס מאתיים נקודות לחיבור של תלמיד השנה החמישית עם טעות שהייתה יכולה להרוג מישהו. בשנתה הראשונה כמורה היא התמרמרה על הטיפשות של תלמידים מבוגרים, ועכשיו היא פשוט וויתרה על זה. אנשים מסוימים, לא רק שמעולם לא למדו, הם מעולם לא הבחינו שהם חסרי תקווה, הם נותרו שמחים ונלהבים והמשיכו לנסות. לפעמים הם האמינו לה כשאמרה להם, before they left Hogwarts, שלעולם לא ינסו לעשות משהו יוצא דופן, שיוותרו על שינוי-צורה חופשי וישתמשו באומנות רק בעזרת לחשים מוכרים; ולפעמים... הם לא הקשיבו.

היא הייתה בעיצומו של ניסיון להבין תשובה מפותלת במיוחד כשנקישה על הדלת קטעה את מחשבותיה; ולא היו אלה שעות הקבלה שלה, אבל לקח לה זמן קצר כראש בית גריפינדור ללמוד להשהות שיפוט. תמיד אפשר להוריד נקודות בית אחר כך.

"יבוא," היא אמרה בקול חד.

הילדה הצעירה שנכנסה למשרדה נראתה בבירור כאילו בכתה, ולאחר מכן שטפה את פניה בתקווה שזה לא ייראה -

"העלמה גריינג'ר!" אמרה פרופסור מקגונגל. לקח לה רגע לזהות את הפנים עם העיניים האדומות והלחיים הנפוחות. "מה קרה?"

"פרופסור," אמרה הילדה הצעירה בקול רועד, "אמרת פעם שאם אי פעם ארגיש מודאגת או שארגיש לא בנוח בנוגע למשהו, אני צריכה לגשת אלייך מיד -"

"כן," אמרה פרופסור מקגונגל, "אבל מה קרה?"

הילדה החלה להסביר -

הרמיוני עמדה ללא תנועה והמדרגות הסתובבו סביבה, סליל מסתובב שלא היה אמור לקחת אותה לשום מקום בכלל, ובמקום זאת נשא אותה מעלה ללא הפסק. הרמיוני חשבה שזה נראה כמו הקסמת המדרגות האינוסופיות, שהומצאה בשנת 1733 על ידי הקוסם ארם סבטי שחי על ראש הר האוורסט בתקופה שבה שום מוגל לא היה יכול לטפס עליו. אלא שזה לא יכול להיות נכון משום שטירת הוגוורטס עתיקה הרבה יותר - אולי ההקסמה הומצאה מחדש?

היא הייתה אמורה לחשוש, הייתה אמורה להיות לחוצה מהפגישה השנייה שלה עם המנהל.

למעשה, היא כן חששה והייתה לחוצה מהפגישה השנייה שלה עם המנהל.

אלא שהרמיוני גריינג'ר חשבה קצת; היא חשבה הרבה, למעשה, אחרי שלא הייתה מסוגלת לרוץ עוד והחליקה כנגד הקיר, ריאותיה עולות באש. היא חשבה בעודה מכווצת לכדור כנגד קיר האבן הקר, רגליה משוכות לבטנה, בוכה.

אפילו אם הפסידה להארי פוטר, היא לעולם, לעולם לא תפסיד לדראקו מאלפוי, זה לחלוטין לגמרי לא מקובל, ופרופסור קווירל שיבח את גנרל מאלפוי על שלא התעלם מאלף החלופות שלו; ולכן אחרי שהרמיוני סיימה לבכות היא חשבה על ארבעה עשר לחשים אחרים שהייתה צריכה לנסות נגד הארי ונוויל, ואז היא החלה לתהות האם היא עושה טעות מאותו הסוג גם בדברים אחרים; וכך היא סיימה את דרכה מתדפקת על דלתה של פרופסור מקגונגל. לא לבקש עזרה, ברגע זה להרמיוני לא היו שום תוכניות שתוכל לבקש עזרה בהן, משום שכשחשבה על כך זה נראה כמו אחת מאלף החלופות עליהן דיבר פרופסור קווירל.

והיא אמרה לפרופסור מקגונגל איך הארי פוטר השתנה מאז היום בו עוף-החול נח על כתפו, ועל איך אנשים יותר ויותר ראו אותה כמשהו של הארי, ואיך זה נראה כאילו הארי הולך ומתרחק מכולם בשכבה שלהם והולך ומסתובב עם אווירה עצובה סביבו כאילו הוא מאבד משהו, והיא לא ידעה כבר מה לעשות.

ופרופסור מקגונגל אמרה לה שהן צריכות לדבר עם המנהל.

והרמיוני הרגישה מודאגת, אבל אז היא חשבה שהארי פוטר לא יפחד מהמנהל. הארי פוטר פשוט ישעט קדימה ויעשה את מה שהוא מנסה לעשות. אולי (היא חשבה) שווה לנסות להיות כזו, לא לפחד, פשוט לעשות מה שבא לה, ולראות מה יקרה לה, זה לא יכול להיות גרוע יותר.

המדרגות האינסופיות הפסיקו להסתובב.

דלת האלון הגדולה שעמדה מולן, מקוש פליז בצורת גריפון עליה, נפתחה מבלי שנגעו בה.

מאחורי שולחן אלון שחור עם תריסרי מגירות שפנו לכל כיוון, שנראו כאילו בתוכן יש מגירות נוספות, ישב המנהל בסוף הזקן של הוגוורטס על כס המלכות שלו, אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, שאל עיניו הנוצצות הרמיוני הביטה במשך שלוש שניות בערך לפני שדעתה הוסחה על ידי כל שאר הדברים בחדר.

זמן מה לאחר מכן – היא לא הייתה בטוחה כמה זמן אבל היה זה בזמן שניסתה לספור את הדברים בחדר בפעם השלישית ועדיין לא קיבלה את אותה התשובה, אף על פי שזיכרונה התעקש שדבר לא הוסף או הוסר – המנהל כיחכח בגרונו ואמר, "העלמה גריינג'ר?"

ראשה של הרמיוני הסתובב במהירות, והיא הרגישה להט קל בלחייה; אבל דמבלדור לא נראה כאילו הוא מרוגז עליה כלל, רק שליו, ועם מבט בוחן בעיניים הרגועות שמאחורי משקפי חצי-הסהר.

"הרמיוני", אמרה פרופסור מקגונגל, קולה של המכשפה המבוגרת היה עדין וידה נחה בצורה מרגיעה על כתפה של הרמיוני, "בבקשה אמרי למנהל את מה שאמרת לי בנוגע להארי."

הרמיוני החלה לדבר, על אף ההחלטיות החדשה שלה קולה עדיין מעד קלות בעצבנות כשתיארה כיצד הארי השתנה בשבועות האחרונים מאז שפוקס נח על כתפו.

כשסיימה השתררה שתיקה, ואז המנהל נאנח. "צר לי, הרמיוני גריינג'ר", אמר דמבלדור. העיניים הכחולות נעצבו כשדיברה. "זה... מצער, אבל איני יכול לומר שזה לא צפוי. זוהי מעמסת הגיבור, את מבינה."

"גיבור?" אמרה הרמיוני. היא הרימה את מבטה בעצבנות אל פרופסור מקגוגל וראתה שפניה של המורה לשינוי-צורה התכווצו, אם כי ידה עדיין לחצה בהרגעה את כתפה של הרמיוני.

"כן," אמר דמבלדור. "אני עצמי הייתי גיבור פעם, לפני שהייתי קוסם זקן ומסתורי, בימים בהם ניצבתי למול גרינדלוולד. קראת ספרי היסטוריה, העלמה גריינג'ר?"

הרמיוני הנהנה.

"ובכן," אמר דמבלדור, "זה מה שעל גיבורים לעשות, העלמה גריינג'ר, יש להם את המטלות שלהם ועליהם להיעשות לחזקים כדי להצליח בהן, וזה מה שאת רואה שקורה להארי. אם יש משהו שניתן לעשות כדי להקל על דרכו, את זו שצריכה לעשות זאת, ולא אני. משום שאני אינני ידידו של הארי, אבוי, אלא רק הקוסם הזקן המסתורי שלו."

"אני -" אמרה הרמיוני. "אני לא בטוחה - שאני עדיין רוצה להיות -" קולה נקטע, זה נראה נורא מכדי לומר זאת בקול רם.

דמבלדור עצם את עיניו, וכשפקח אותן שוב, הוא נראה מעט זקן יותר מאשר קודם. "איש אינו יכול לעצור אותך, העלמה גריינג'ר, אם תחליטי להפסיק להיות ידידתו של הארי. באשר למה שזה יעשה לו, את יודעת זאת יותר טוב ממני."

"זה - לא נראה הוגן," אמרה הרמיוני, קולה רועד. "שאני חייבת להיות ידידה של הארי משום שאין לו אף אחד אחר? זה לא נראה הוגן."

"להיות ידידה זה לא דבר שניתן להכריח מישהי לעשות, העלמה גריינג'ר." היא הרגישה כאילו העיניים הכחולות רואות ישר דרכה. "הרגשות נמצאים שם, או שלא. אם הם שם, את יכולה לקבל אותם או להתכחש להם. את כן ידידתו של הארי - ולבחור להתכחש לכך יפגע בו נוראות, אולי מעבר לריפוי. אבל העלמה גריינג'ר, מה יניע אותך לקיצון שכזה?"

היא לא הצליחה למצוא מילים. היא מעולם לא הצליחה למצוא מילים. "אם אתה מתקרב יותר מדי להארי - אתה נבלע, ואיש לא רואה עוד אותך, אתה פשוט משהו שלו, כולם חושבים שכל העולם סובב סביבו ו..." אזלו לה המילים.

הקוסם הזקן הנהן באיטיות. "זהו אכן עולם לא צודק בו אנו חיים, העלמה גריינג'ר. כל העולם יודע כעת שאני זה שהביס את גרינדלוולד, ומעטים זוכרים את אליזבת בקט שמתה כדי לפרוץ בעבורי את הדרך כדי שאוכל לעבור בה. אך עם זאת היא לא נשכחה. הארי פוטר הוא גיבור המחזה, העלמה גריינג'ר; העולם אכן סובב סביבו. הוא נועד לעשות דברים גדולים; ואני חושב שבבוא היום, אלבוס דמבלדור ייזכר בתור שמו של הקוסם הזקן המסתורי של הארי פוטר, יותר מאשר כל דבר אחר I have done. וייתכן שהרמיוני גריינג'ר ייזכר בתור שמה של בת הלוויה שלו, אם תוכיחי שאת ראויה לכך בבוא זמנך. זאת אומר לך בכנות: לעולם לא תמצאי יותר תהילה בעצמך, מאשר בחברתו של הארי פוטר."

הרמיוני הנידה בראשה בחדות. "אבל זה לא -" היא ידעה שלא תהיה מסוגלת להסביר. "זה לא עניין של תהילה, זה עניין של להיות - משהו ששייך למישהו אחר!"

"אז את חושבת שהיית מעדיפה להיות הגיבורה?" נאנח הקוסם הזקן. "העלמה גריינג'ר, אני הייתי גיבור, ומנהיג; והייתי מאושר אלפי מונים יותר לו יכולתי להשתייך למישהו כמו הארי פוטר. מישהו שקורץ מחומר

קשה יותר משלי, שיחליט את ההחלטות הקשות, אך עם זאת יהיה ראוי להוביל אותי. חשבתי פעם שהכרתי אדם כזה, אבל טעיתי... העלמה גריינג'ר, אין לך מושג כלל עד כמה בת-מזל את, בהשוואה לגיבורים."

תחושת הצריבה החמה החלה לטפס במעלה גרונה שוב, יחד עם חוסר האונים, היא לא הבינה למה פרופסור מקגונגל הביאה אותה לפה אם המנהל לא הולך לעזור, ומהמבט שהעיפה בפניה של פרופסור מקגונגל, נראה כאילו גם היא לא הייתה בטוחה בעת שזה היה רעיון טוב.

"אני לא רוצה להיות גיבורה," אמרה הרמיוני גריינג'ר, "אני לא רוצה להיות בת הלוויה של הגיבור, אני פשוט רוצה להיות אני."

(מספר שניות לאחר מכן היא חשבה שלמעשה אולי היא כן רוצה להיות גיבורה, אבל החליטה לא לשנות את מה שאמרה.)

"אה," אמר הקוסם הזקן. "זוהי דרישה רצינית, העלמה גריינג'ר." דמבלדור קם מכיסאו, צעד מסביב לשולחן, והצביע אל סמל על הקיר, בה יום יומי עד שעיניה של הרמיוני פשוט דילגו עליו; מגן דהוי עליו צויר סמל הוגוורטס, האריה והנחש, הגירית והנשר, ומילים בלטינית שאת פשרן מעולם לא הבינה. ואז, כשהבינה איפה נמצא המגן, ועד כמה עתיק הוא נראה, היא חשבה לפתע שזה עשוי להיות המקורי -

"הפלפאף יאמר," אמר דמבלדור, נוקש באצבעו על הגירית הדהויה וגורם להרמיוני להתכווץ עקב חילול הקודש (אם אכן היה זה המקורי), "שאנשים לא מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם עצלים מכדי להשקיע את העבודה הנדרשת. רייבנקלו," נוקש על הנשר, "יחזור על המילים שהנבונים יודעים שהן עתיקות בהרבה מסוקרטס, דע את עצמך, ויאמר שאנשים לא מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם נבערים ולא חושבים מספיק. סלזאר סלית'רין," דמבלדור קימט את מצחו כשאצבעו נקשה על הנחש הדהוי, "טוב, הוא אמר שאנחנו נעשים מי שאנחנו אמורים להיות בכך שאנו עוקבים אחר תשוקותינו לאן שיובילו אותנו. אולי הוא יאמר שאנשים לא מצליחים להיות עצמם משום שהם מסרבים לעשות את מה שנדרש כדי להשיג את שאיפותיהם. אבל יש לזכור שבמעט כל קוסמי האופל שיצאו מהוגוורטס היו סלית'רינים. האם הם נעשו למי שהם אמורים להיות? איני חושב כך." אצבעו של דמבלדור נקשה על האריה, ואז הוא פנה לעברה. "אמרי לי, העלמה גריינג'ר, מה גריפינדור יאמר? איני צריך לשאול האם מצנפת המיון הציעה לך את הבית הזה."

זו לא נראתה כמו שאלה קשה. "גריפינדור יאמר שאנשים לא מצליחים להפוך למי שהם אמורים להיות משום שהם מפחדים."

"רוב האנשים באמת מפחדים, העלמה גריינג'ר," אמר הקוסם הזקן. "הם חיים את חייהם תחומים בפחד משתק שמפריד מהם את כל שהם עשויים להשיג, את כל מה שהם עשויים להיות. פחד לומר או לעשות את הדבר הלא נכון, פחד לאבד את רכושם, פחד מהמוות, ומעל הכל, פחד ממה שאחרים יחשבו עליהם. פחד שכזה הוא נורא ביותר, העלמה גריינג'ר, וחשוב ביותר לדעת זאת. אבל לא זה מה שיאמר גודריק גריפינדור. אנשים נעשים מי שהם אמורים להיות, העלמה גריינג'ר, בכך שהם עושים את הדבר הנכון." קולו של הקוסם הזקן היה עדין. "אז אמרי לי, העלמה גריינג'ר, מה נראית לך כמו הבחירה הנכונה? משום שזה מי שאת באמת, ולאן שלא תוביל הדרך הזו, זה מי שאת אמורה להיות."

השתררה שתיקה ארוכה, מלאה בצלילי דברים שלא ניתן למנות.

היא חשבה על זה, משום שהיא רייבנקלואית.

"אני לא חושבת שזה צודק," אמרה הרמיוני באיטיות, "שמישהו ייאלץ לחיות בצילו של מישהו אחר ככה..."

"ישנם דברים רבים בעולם שאינם צודקים," אמר הקוסם הזקן, "השאלה היא מה הדבר הנכון בשבילך לעשות בנוגע אליהם. הרמיוני גריינג'ר, אהיה פחות מרומז מהרגיל לקוסם זקן מסתורי, ואומר לך במפורש שאינך יכולה לדמיין כמה גרוע המצב עלול להיות אם האירועים הסובבים את הארי פוטר לא יתרחשו כהלכה. המשימה שלו היא דבר שלא היית חולמת לוותר עליו, לו ידעת."

"איזו משימה?" שאלה הרמיוני. קולה רעד, משום שהיה ברור מה התשובה שהמנהל רצה והיא לא רצתה לענות כך. "מה קרה להארי אז, למה פוקס היה על הכתף שלו?"

"הוא התבגר," אמר הקוסם הזקן. עיניו מצמצו כמה פעמים, מאחורי משקפי חצי-הסתר, ופניו נראו לפתע חרושות בהרבה יותר קמטים. "את מבינה, העלמה גריינג'ר, אנשים לא מתבגרים בגלל הזמן. אנשים מתבגרים כשהם ניצבים במצבים של מבוגרים. זה מה שקרה להארי פוטר ביום שבת ההוא. נאמר לו – ואל לך לחלוק את המידע הזה עם איש, את מבינה – נאמר לו שהוא ייאלץ להילחם במישהו. איני יכול לומר לך במי. איני יכול לומר לך מדוע. אבל זה מה שקרה לו, וזו הסיבה שהוא זקוק לידידיו."

השתררה שתיקה.

"בלטריקס בלק?" הרמיוני שאלה. היא לא הייתה המומה יותר אם מישהו היה תוקע כבל חשמלי באוזנה. "אתה עומד להכריח את הארי להילחם בבלטריקס בלק?"

"לא," אמר הקוסם הזקן. "לא בה. איני יכול לומר לך במי, או מדוע."

היא חשבה על זה עוד קצת.

"האם יש איזו דרך שבה אוכל לעמוד בקצב של הארי?" שאלה הרמיוני. "זאת אומרת, אני לא אומרת שזה יהיה מה שאעשה, אבל – אם הוא זקוק לידידים אז האם אנחנו יכולים להיות ידידים שווים? אני יכולה גם להיות גיבורה?"

"אה," אמר הקוסם הזקן וחיין. "רק את יכולה להחליט זאת, העלמה גריינג'ר."

"אבל אתה לא עומד לעזור לי כמו שאתה עוזר להארי."

הקוסם הזקן הניד בראשו. "עזרתי לו מעט מאוד, העלמה גריינג'ר. ואם את מבקשת ממני משימה – הקוסם הזקן חיין שוב, ביובש לא מבוטל. העלמה גריינג'ר, את בשנתך הראשונה בהוגוורטס. אל תהיי להוטה יתר על המידה להתבגר; יהיה לך די והותר זמן אחר כך."

"אני בת שנים עשרה. הארי בן אחת עשרה."

"הארי פוטר מיוחד," אמר הקוסם הזקן. "כפי שאת יודעת, העלמה גריינג'ר." העיניים הכחולות שמאחורי משקפי חצי-הסתר נעשו חודרות לפתע, והיא נזכרה ביום של הסוהרסן שבו קולו של דמבלדור אמר, בתוך תודעתה, שהוא יודע על הצד האפל של הארי.

הרמיוני הרימה את ידה ונגעה בזו של פרופסור מקגונגל, שנותרה איתנה על כתפה לאורך כל הזמן, והרמיוני אמרה, היא הופתעה שקולה לא נשבר, "אני רוצה ללכת עכשיו, בבקשה."

"כמובן," אמרה פרופסור מקגונגל, והרמיוני הרגישה את היד על כתפה מסובבת אותה בעדינות לעבר דלת האלון.

"האם כבר בחרת את דרכך, הרמיוני גריינג'ר?" שאל קולו של אלבוס דמבלדור מאחוריה, כשהדלת נפתחה וחשפה את הקסמת המדרגות האנסופיות.

היא הנהנה.

"והיא?"

"אני," היא אמרה, קולה נתקע, "אני, אני -"

היא בלעה את רוקה.

"אני אעשה - את הדבר הנכון -"

היא לא אמרה דבר נוסף, היא לא הייתה מסוגלת, ואז המדרגות האנסופיות החלו להסתובב סביבה פעם נוספת.

גם היא וגם פרופסור מקגונגל לא דיברו בדרך למטה.

כשהגרגילים מהאבן הזורמת צעדו הצידה ופינו להן דרך, והשתיים צעדו אל מסדרונות הוגוורטס, פרופסור מקגונגל דיברה לבסוף, והיא אמרה בלחישה, "אני מתנצלת נורא, העלמה גריינג'ר. לא חשבתי שהמנהל יאמר לך דברים כאלה. אני חושבת שהוא באמת שכח איך זה להיות ילד."

הרמיוני הרימה את מבטה לעברה וראתה שפרופסור מקגונגל נראית כאילו היא עומדת לפרוץ בבכי... לא באמת, אבל פניה היו מכווצות בצורה דומה.

"אם אני גם רוצה להיות גיבורה," אמרה הרמיוני, "אם אחליט להיות גיבורה גם אני, האם יש משהו שאני יכולה לעשות כדי לעזור?"

פרופסור מקגונגל הנידה את ראשה במרץ, ואמרה, "העלמה גריינג'ר, אני לא בטוחה שהמנהל טועה בקשר לזה. את באמת בת שנים עשרה."

"אוקיי," אמרה הרמיוני.

הם הלכו קדימה עוד קצת.

"סלחי לי," אמרה הרמיוני, "זה בסדר אם אלך את שארית הדרך למגדל רייבנקלו בעצמי? אני מצטערת, זו לא אשמתיך או משהו, אני פשוט רוצה להיות לבדי עכשיו."

"כמובן, העלמה גריינג'ר," אמרה פרופסור מקגונגל, קולה נשמע צרוד מעט, והרמיוני שמעה את צעדיה פוסקים, ואז מסתובבים מאחוריה.

הרמיוני גריינג'ר המשיכה ללכת.

היא טיפסה בגרם מדרגות, ואז באחד אחר, תוהה האם ישנו מישהו בהוגוורטס שייתן לה הזדמנות להיות גיבורה. פרופסור פליטיק יגיד אותו דבר כמו פרופסור מקגונגל, ואפילו אם לא, הוא בטח לא יוכל לעזור, הרמיוני לא ידעה מי יכול לעזור. טוב, פרופסור קווירל יחשוב על משהו מתוחכם אם תשתמש במספיק נקודות

קווירל, אבל הייתה לה תחושה שלבקש ממנו זה רעיון גרוע – שהמורה להתגוננות לא יוכל לעזור לאיש להפוך לגיבור מהסוג שראוי להפוך לו, ושהוא אפילו לא יבין את ההבדל.

היא כמעט הגיעה למגדל רייבנקלו כשראתה את הבזק הזהב.